

Affordringen bortfalde imod at forandre Gage til Honorar; men det er Noget, som man i Henhold til Slutningen af Paragraphen saa maa søge ændret; navnlig vil der være Anledning dertil i alle de Tilfælde hvor den fastsatte Gage er alene fastsat som for et Biembede; thi dertil skal jeg give den ærede Landsthingsmand Ret, at det er Bestemmelsens svage Side, at den omfatter ogsaa de Embeder, for hvilke Lønnen allerede er fastsat som for et Biembede. Det er nepos ogsaa dette, der gjør det nødvendigt at tage det Forbehold igjennem Finansloven, at kunne ændre paa det; men forøvrigt maa jeg sige, at den Behandling, de fremkomne Tilfælde have faaet igjennem Finantsloven, har i det Hele taget været retfærdig og billig under Hensyn til alle stedfindende Forhold.

Madvig: Dette Sidste har jeg personlig Grund til at anerkende, da jeg selv har været i dette Tilfælde; men jeg troer ikke, at det alligevel vil kunne bevirke, at Bestemmelsen ikke i og for sig skulde beholde sin uheldige Charakter. Det er ikke vist, at Billighed altid vil blive nødvet, og det er overhovedet ikke godt at have denne Art svævende Spørgsmaal, som skulde finde deres Afgjørelse igjennem Finantsloven.

Andra: Den ærede Minister endte med at afgive en Erklæring, som jeg troer er ganske fyldestgjørende for Betragtningen af det nærværende Spørgsmaal; han endte nemlig med at sige, at Paragraphens svage Side just var den, at overalt, hvor der var Embeder, som efter deres Natur være bestemte til at opfattes som Biembeder, og hvor derfor som Regel ogsaa Gagen var bestemt i Henhold til dette Hensyn, der virkede Loven ikke godt. Jeg spørger da, i hvilke Tilfælde den vilde komme til at virke godt. Vilde man gaae ind paa at forene to Embeder, som efter deres Natur ikke burde forenes, saa vilde man jo handle urigtigt. Man kan derfor sige, at hvor Loven bør virke, der vil den ogsaa virke daarligt, hvis den Bestemmelse bliver staaende; i andre Tilfælde burde man aldeles forbyde Cumulation.

Indenrigsministeren: Jeg maa dog bemærke, at det var det, som jeg ikke kan anerkende. Man kan ikke saaledes forud sige, at de og de Embeder bør ikke forenes. Riket har en saa rig Mangfoldighed, at man ikke kan forudsæe alle Combinationer. Simidlertid kan man jo, hvis Loven kommer til at foreligge i næste Session, forsøge at faae denne Paragraph redigeret paa en anden Maade; jeg anseer det ogsaa for hensigtsmæssigt, at man med Hensyn til flere Embeder tager en Bestemmelse om, hvorvidt de skulde vedblive at være Bestillinger, eller om de skulde være selvstændige Embeder. Jeg mener, at naar man tager Loven af 12te Januar 1858 og seer den Maade, hvorpaa den er bleven forstået, vil der ikke være Anledning til at beklage sig over Virkningen af den omhandlede Bestemmelse.

Da ikke Flere forlangte Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Lovforslagets § 5 (see Anh. A. Sp. 965) vedtoges eenstemmigt med 29 Stemmer.

2) Sammes § 6 (see sammesteds Sp. 966) vedtoges eenstemmigt med 31 Stemmer.

3) Sammes § 7 (see sammesteds) vedtoges eenstemmigt med 32 Stemmer.

4) Sammes § 8 (see sammesteds) fik først 15 Stemmer for og 15 Stemmer imod, og blev ved det paa Grund deraf nødvendiggjorte Navneopraab, som det af nævntaaende Liste vil sees, vedtaget med 23 Stemmer mod 12.

Saabø; Jacobsen; Jørgensen; E.; Støcken; Tang; Thalbitzer; Beck; Berthelsen; Carlsen; Faurshou; Brandsen; Trølund; Hansen; E.; Hansen; B.; Bessen; Johannsen; Jørgensen; F.; Larsen; Mossin; Nielsen; O.; Pedersen; Paulsen; Rosenørn; Strøm.

Ret.

Voesen; Drejer; Wessely; Bjerring; Brodthorff; Bruun, M. P.; Clausen; Dahle-